

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miluše Doškové, soudkyně Mgr. Lenky Bahýľové a soudce JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyň: a) **HALEX PLUS s. r. o.**, IČO: 26226537, J. Valčíka 1259, Otrokovice, b) **Development Trade s. r. o.**, IČO: 04854799, sídlem Melantrichova 970/17, Praha 1, obě zast. advokátem Mgr. Michalem Varmužou, sídlem Kozinova 21/2, Šumperk, proti žalovanému: **Celní úřad pro Zlínský kraj**, sídlem Zarámí 4463, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2019, č. j. 55771-9/2019-640000-61, o kasační stížnosti žalobkyně a) proti výroku III. a IV. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2019, č. j. 30 A 125/2019 - 138,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně a) **se zamítá.**
- II. Žalobkyně a) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející průběh řízení

[1] Na základě kontroly provedené dne 5. 8. 2019 v provozovně žalobkyně a) „SPORT BAR EDEN II“ pojal žalovaný důvodné podezření, že žalobkyně a) provozuje hazardní hru bez povolení, proto přistoupil k zadržení dvou kusů technického herního zařízení (dále též „THZ“) s názvem „Pegasus“ podle § 121 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „zákon o hazardních hrách“). Proti uloženému opatření o zadržení věci specifikovaných v úředním záznamu o zadržení věci ze dne 5. 8. 2019, č. j. 55771-2/2019-64000-61, podala žalobkyně a) námitky, které ředitel žalovaného

rozhodnutím ze dne 26. 8. 2019, č. j. 55771-9/2019-640000-61, zamítl (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

[2] Krajský soud v Brně shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu žalobkyně a) proti rozhodnutí žalovaného zamítl a žalobu žalobkyně b) odmítl. Zatímco totiž žalobkyně a) proti uložení opatření o zadržení věci podala námitky, o kterých bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného, žalobkyně b) proti uložení opatření o zadržení věci námitky nepodala, a proto byla její žaloba shledána nepřipustnou ve smyslu § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Ve vztahu k žalobkyni a) krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, včetně postupu předcházejícího jeho vydání v mezích žalobních bodů, a shledal, že žaloba není důvodná. Krajský soud přisvědčil žalovanému v tom, že k zadržení věci postačuje důvodné podezření na nelegální provozování hazardní hry; institut zadržení věci má představovat neopomenutelný a efektivní nástroj využitelný k zabránění porušování zákonem stanovených povinností a z toho důvodu není možné, aby již ve fázi kontroly na místě (kdy dochází k zadržení věci) bylo prováděno složité dokazování za účelem, aby bylo postaveno najisto, že soutěž provozovaná na uvedeném THZ je hazardní hrou. Krajský soud konstatoval, že žalovaný dospěl k odůvodněnému závěru, že u THZ „Pegasus“ jsou naplněny všechny podmínky legální definice hazardní hry dle § 3 zákona o hazardních hrách. Byť soud žalobkyni a) částečně přisvědčil v tom, že tvrzení žalovaného, že soutěžící neví, kdy získá odměnu Tetrix a v jaké výši, neodpovídá skutkovým zjištěním v protokolu o kontrole, ve shodě s žalovaným poukázal na to, že prvek náhody je obsažen již v tom, že výše potenciální výhry prezentovaná hodnotou Tetrix odměny je zcela závislá na náhodně generovaném procesu. Hráč má sice možnost po odehrání hry Tetrix nahlédnout na následující průběh hry, dle čehož se může rozhodnout ohledně své další účasti v soutěži, avšak o typu odměn a její výši ve své podstatě rozhoduje náhoda.

[4] Krajský soud se ztotožnil se závěrem, že v případech, kdy je hra hrána nezávisle na hře „Tetrix“, tj. bez informací o četnosti a výši hodnot budoucích odměn, což hra umožňuje, je výše Tetrix odměn a jejich četnost stanovena z pohledu soutěžícího zcela náhodně. Bez účasti na hře Tetrix hra vypadá a probíhá shodně jako na klasickém výherním hracím přístroji (válcová hra, grafické symboly), což samo o sobě zakládá důvodné podezření, že o výhře nebo prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Otázka, zda se podezření z porušení právních předpisů potvrdí či vyvrátí, včetně detailního právního posouzení existence relevantního prvku náhody, je věcí navazujícího správního řízení, ve kterém bude rozhodnuto o případné odpovědnosti za přestupek dle zákona o hazardních hrách. Soud tak shledal postup žalovaného souladným se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně a) (dále též jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti uplatnila důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a navrhla, aby byl napadený rozsudek ve výrocích III. a IV. (pozn. NSS – tj. ve vztahu k výrokům vztahujícím se ke stěžovatelce) zrušen, a aby bylo zrušeno též rozhodnutí žalovaného a opatření o zadržení věci.

pokračování

[6] Podle stěžovatelky je zákonným předpokladem pro postup dle § 121 zákona o hazardních hrách důvodné podezření; již v rámci zadržení herního zařízení při kontrole je proto nutné, aby se celní orgán pokusil v co možná nejširší míře zjistit skutečný stav věci. Nestačí jakékoliv podezření s odkazem na vzhled zařízení či nějaké obecné formulace o možné náhodě. Důvodnost podezření o náhodě v soutěži ve smyslu hazardního zákona musí být dle stěžovatelky pečlivě doložena konkrétními tvrzeními, skutečnostmi, důkazy a podklady, na jejichž základě bylo podezření zjištěno. Žalovaný měl v rámci kontrolního nákupu dané THZ na místě 2-3 hodiny zkoušet, aby zjistil maximum informací. Stěžovatelka se tak neztotožňuje se zdůvodněním prvku náhody v úředním záznamu o zadržení.

[7] Žalovaný založil důvodnost podezření o hazardní povaze hry „Pegasus“ na tvrzení, že „soutěžící neví, kdy získá odměnu Tetrix a v jaké výši“, což bylo potvrzeno i v rozhodnutí o námitkách. Stěžovatelka poukázala na rozpor závěrů žalovaného o přítomnosti prvku náhody ve smyslu zákona o hazardních hrách v soutěži „Pegasus“ a skutkovými zjištěními popsány v protokolu o kontrole; soutěžící má na jednu stranu náhled na celý průběh soutěže, na stranu druhou neví, kdy a v jaké výši získá odměnu. Toto právní posouzení aprobebované posléze krajským soudem, je dle stěžovatelky zcela nesprávné. V protokolu o kontrole je popsáno, že soutěžící vidí předem i to, jak se mu v dalších kolech zastaví symboly na válcích. Už z této skutečnosti, kterou žalovaný zamlčel, stěžovatelka dovozuje, že válce nejsou ovládány žádným generátorem náhody. Stěžovatelka k tomu odkázala na protokol o kontrole Celního úřadu pro kraj Vysočina, č. j. 110924-10/2019-630000-61, z něhož vyplývá, že symboly jsou pevně nadefinovány pro jednotlivá kola předem, nic negenerují, a to ani z pohledu soutěžícího; tento protokol navrhla provést jako důkaz a dále k důkazu navrhla rozhodnutí ředitele celního úřadu pro Plzeňský kraj č. j. 100767-12/2019-600000-12. Na náhled na průběh hry Tetrix je soutěžící upozorněn podrobně už v pravidlech soutěže, která musí odsouhlasit před započítáním hry. Vše, co je uvedeno v pravidlech, je nutno hodnotit jako rozsah informací, které vylučují nevědomost soutěžícího o možném průběhu soutěže.

[8] Stěžovatelka dále rozporovala přítomnost náhody. Uvedla, že v průběhu hry se nic negeneruje žádným procesem, všechna kola v soutěži jsou předem pevně dána a nastavena pro jednotlivé výše vkladů (5, 10, 20 Kč atd.) pro jednotlivé druhy grafického pozadí - Vizualizace, kdy pro každé kolo je dána výše a druh odměny a průběh grafického znázornění symbolů. To pak umožňuje nabídnout soutěžícímu náhled na průběh hry – Tetrix. Stěžovatelka z následujícího podrobného popisu průběhu hry dovozuje, že soutěžící u soutěže „Pegasus“ ví předem prakticky vše, nezná pouze otázky. Výhra nebo prohra je tedy pouze a jen otázkou znalostí a dovedností soutěžícího a ten má předem možnost náhledu na celý průběh soutěže. Právní posouzení krajského soudu, že náhled na průběh hry není povinný a soutěžící jej nemusí využít, a tedy pak v soutěži zůstává z pohledu soutěžícího náhoda, nemůže dle stěžovatelky obstát. Vše, co má soutěžící ve své dispozici, na co má soutěžící vliv, nelze považovat za náhodu nebo neznámou skutečnost rozhodující o výhře či prohře.

[9] Stěžovatelka dále podrobně porovnávala pravidla hry „Pegasus“ s pravidly hry u AZ kvízu vysílanému Českou televizí; pravidla hry AZ kvíz rovněž navrhla jako důkaz. Pegasus popsala jako typickou vědomostní soutěž, byť je umístěna v podobných

„krabicích“ jako kvízomaty nebo klasické výherní automaty. Z rozboru fungování soutěže „Pegasus“ dovodila, že tato soutěž nesplňuje definici hazardní hry, neboť v jejím průběhu nepřistupuje ke vkladu soutěžícího do soutěžního kola z pohledu soutěžícího náhoda nebo předem neznámá okolnost. Stěžovatelka k tomu též odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2017, sp. zn. 57 Af 23/2016, z něhož vyplývá, že cokoli je sázející schopen ovlivnit svými znalostmi či dovednostmi, nelze považovat za náhodu. Stěžovatelka rovněž oponovala závěrům Nejvyššího správního soudu (v blíže nespecifikovaných rozhodnutích z roku 2020) ve věci jiných soutěží, kde byl spatřován prvek náhody v tom, kombinace náročnosti otázek ve spojení s časovým limitem svědčí o převážně tipovacím charakteru soutěže. K tomu stěžovatelka navrhla provést důkaz posudkem č. 161/2020 znalce Václava Černého, z něhož vyplývá, že s pomocí mobilního telefonu je možno získat správnou odpověď na soutěžní otázku v řádu do 10 sekund.

[10] Stěžovatelka rovněž namítala, že úřední záznamy o zadržení neobsahují ani náznakem, v čem by měla spočívat ona náhoda v soutěži; s touto námitkou se krajský soud nevypořádal. V takovém případě totiž není zřejmé, proti čemu mají být podány námitky.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek soudu netrpí žádnou vadou odůvodňující jeho zrušení, námitky stěžovatelky jsou neopodstatněné. Žalovaný se ztotožnil se zamítnutím žaloby stěžovatelky. Zopakoval, že o průběhu hry není mezi stranami sporu; žalovaný má však jiný právní názor stran možné hazardní povahy hry „Pegasus“ než stěžovatelka. Žalovaný má i nadále za to, že v době realizace opatření zadržení věci bylo dáno důvodné podezření dle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Náhledy na další kola pomocí hry Tetrix nemají vliv na posouzení existence prvku náhody ve hře, týkají se spíše posouzení prvku dobrovolnosti účasti na hře. Žalovaný zastává stejný názor jako krajský soud (viz zejména bod 44 napadeného rozsudku), že výše potenciální výhry, která je představována „Tetrix odměnou“, je zcela závislá na náhodně generovaném procesu, který z pohledu hráče nelze předvídat (typicky například hráč, který má náhled na 10 kol dopředu, není objektivně schopen nijak odhadnout, zda mu „Tetrix odměna“ a v jaké výši nepadne hned v kole 11. apod., což jej samozřejmě motivuje v další hře), neboť tato skutečnost je předem dána náhodným algoritmem, který není hráčům znám a je pro ně nepředvídatelný. To odůvodňuje závěr žalovaného, že v daném případě je skutečně dáno důvodné podezření, že hra Pegasus je hazardní hrou ve smyslu zákona o hazardních hrách; tedy byly naplněny podmínky pro zadržení tohoto technického zařízení.

[12] Žalovaný dále odmítá, že by tyto závěry neměly oporu ve spisovém materiálu; průběh hry je popsán v protokolu o kontrole, a je navíc žalovanému znám z jeho předchozí úřední činnosti. Ve shodě s krajským soudem žalovaný trvá na tom, že není možné ani účelné přesouvat dokazování a právní hodnocení stran definitivního vyřešení otázky, zda je hra Pegasus skutečně podřaditelná pod režim hazardní hry či nikoli, již do fáze samotné kontroly na místě, jak stěžovatelka požaduje. Jde-li o konstatování stěžovatelky, že „*krajský soud připustil, že náhled na průběh soutěže „Tetrix“ by náhodu v soutěži Pegasus vyloučil*“, s tím žalovaný nesouhlasí, neboť k takovému závěru krajský soud v napadeném rozsudku nedospěl a stěžovatelka pouze účelově vytrhává argumentaci soudu z kontextu. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl pouze to, že výše potenciální výhry prezentovaná Tetrix odměnou je zcela závislá na náhodně generovaném procesu, a to bez

pokračování

ohledu na to, zda hráč využije náhledy na další kola či nikoli, což je samozřejmě zásadní skutečnost pro posuzování hry Pegasus jako hry hazardní, resp. pro důvodné podezření, že se o hazardní hru jedná.

[13] Jakékoliv povinné odsouhlasení pravidel hry ještě před jejím započítím, i kdyby obsahovala explicitní zákaz hazardní hry, nemůže zbavit provozovatele technického zařízení odpovědnosti za její provozování. I pokud by soud dospěl k závěru, že některá z fází hry „Pegasus“ izolovaně nenaplnuje definici hazardní hry, nelze bez dalšího dovodit, že technické zařízení jako celek nebude možné pod tuto hru podřadit. Tuto otázku je však nutno řešit až v rámci přestupkového řízení, nikoli v řízení o zadržení věci. Rozhodující je, že hra se běžnému uživateli jeví jako technická hra válcového typu, vyžaduje vklad finančních prostředků, umožňuje tento vklad použít na sázky a dovoluje provést samotnou hru zcela shodným způsobem jako klasická technická hra. Argumentace stěžovatelky založená na srovnání technického zařízení „Pegasus“ s televizním pořadem AZ kvíz je zcela nepřiléhavá již jen z toho důvodu, že v případě AZ kvízu soutěžící do hry nekládají žádné finanční prostředky, jejichž návratnost se nezaručuje.

[14] K námitkám stěžovatelky stran úředního záznamu o zadržení věci žalovaný uvedl, že úřední záznam po obsahové stránce splňuje náležitosti vyžadované zákonem o hazardních hrách. Úřední záznam obsahoval důvod zadržení, popis zadržených věcí, jakož i jejich množství.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že se obdobnou věcí zabýval již v rozsudku ze dne 11. 12. 2020, č. j. 5 As 433/2019 – 63, v němž přezkoumával rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2019, č. j. 29 A 150/2019 – 87, a jehož závěry přejal tentýž krajský soud v rozsudku nyní napadeném. Nejvyšší správní soud neshledal důvody, pro něž by se měl od již přijatých závěrů v obdobné věci (zadržení THZ Pegasus) odchýlit.

[18] Podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách je osoba pověřená dozorujícím orgánem povinna zadržet věc, „je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona“. Institut zadržení věci v případě důvodného podezření z porušování zákona v souvislosti s užíváním věci – jak vyplývá z důvodové zprávy (tisk PS PČR, vol. období 2013 - 2017, č. 578/0) - představuje „neopomenutelný a efektivní nástroj využitelný k zabránění porušování zákonem stanovených povinností. Z důvodu zamezení nadměrného administrativního zatížení dozorujících orgánů a potencionálního snížení jejich operativní schopnosti při boji s nelegálním provozováním hazardních her byla zvolena úprava, kdy nebude třeba vydat rozhodnutí o zadržení věci, nýbrž se pouze zákonem stanoveným

postupem provede opatření zadržení věci, které se následně oznámí osobě, jež měla věc v době jeho zadržení u sebe. V případě samotného zadržení věci se bude jednat o výjimku z obecného pravidla, neboť k tomuto postupu není třeba, aby bylo vydáno rozhodnutí. Jedná se o úpravu, která je již součástí například dnešní úpravy zákona č. 191/1999 Sb. nebo také zákona č. 64/1986 Sb. a nejedná se tudíž o úpravu v českém právním řádu neznámou.“

[19] „Důvodné podezření“ je neurčitý pojem, který je nutné vykládat vždy s ohledem na okolnosti daného případu. Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007 - 102, č. 1729/2008 Sb. NSS, vyplývá, že důvodné podezření musí být „založené na dostatečně konkrétních a přesvědčivých poznatcích“. Míra pochybností musí být natolik intenzivní, aby bylo pravděpodobné, že došlo k porušení zákona (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2019 č. j. 2 As 257/2018 - 87, č. 3881/2019 Sb. NSS, bod 23), nemusí však být postaveno na jisto, že k porušení nesporně došlo. Jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56, č. 329/2004 Sb. NSS, či ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 64/2011 - 83, prokázání porušení povinnosti a určení toho, kdo je za ně odpovědný, je předmětem následného řízení. Zahájení řízení proto musí předcházet určitá skutečnost, z níž důvodnost podezření plyne. Zákon nepředpokládá, že by muselo jít o informaci zvláště kvalifikovanou nebo přicházející z určitého zdroje, musí však mít nezbytnou míru věrohodnosti a určitosti, aby nedošlo k zahájení řízení naprosto nedůvodného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2021, č. j. 6 As 247/2020 - 44).

[20] V posuzované věci byl dne 5. 8. 2019 vyhotoven úřední záznam sp. zn. 55771-2/2019-640000-61 o zadržení věci podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, neboť při provedení kontroly v provozovně stěžovatelky bylo zjištěno, že existuje důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním THZ založeného na kombinaci náhodného principu Pegasus, naplňujícího znaky hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 a 2 písm. e) zákona o hazardních hrách, dochází k porušování tohoto zákona tím, že k provozování hazardní hry nebylo uděleno povolení podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách. Námitky stěžovatelky byly zamítnuty rozhodnutím žalovaného mj. s odůvodněním, že pracovníci celního úřadu v průběhu kontroly dospěli k odůvodněnému závěru, že u THZ jsou naplněny všechny podmínky legální definice hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Hra se nespustí bez vložení sázky, není zaručená návratnost vložené sázky a o výhře nebo prohře rozhoduje náhoda či neznámá okolnost. Prvek náhody je podle žalovaného obsažen v tom, že výše „výhry“ prezentovaná hodnotou Tetrix odměny je zcela závislá na náhodně vygenerovaném procesu. Hráč neví, kdy bude tato odměna vygenerována, jak často a v jaké výši. Neznámou okolností, jež má vliv na výsledek hry, je tak výše hodnot a četnost Tetrix odměn stanovených na základě náhody. S ohledem na to, že k THZ nebylo předloženo žádné povolení k provozování hazardní hry, byl dle žalovaného pro naplnění pojmu provozování hazardní hry rozhodující faktický stav, tj. zda a kdo vykonává činnosti spočívající v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku (viz § 5 zákona o hazardních hrách).

[21] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, který postup žalovaného aproboval jako správný. V rozhodnutí žalovaného byly námitky stěžovatelky podrobně vypořádány. Námitce stěžovatelky, že nevěděla, proti čemu má námitky konkrétně směřovat, přisvědčit nelze. Úřední záznam o zadržení věci obsahoval všechny

pokračování

zákonné náležitosti, jak jsou vymezeny v § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách (tj. důvod zadržení, popis zadržených věcí a jejich množství). Úřední záznam ani samotné opatření o zadržení věci, není správním rozhodnutím z hlediska formálního ani materiálního (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2021, č. j. 6 As 247/2020 – 44), na jeho odůvodnění tedy nelze klást požadavky jako na správní rozhodnutí. Rozsah stěžovatelkou uplatněných námitek proti opatření o zadržení věci zároveň nesvědčí o tom, že by stěžovatelka nevěděla, o jaké konkrétní aspekty má námitky opřít.

[22] Rozhodnutí žalovaného i napadenému rozsudku lze přisvědčit v tom, že pro zadržení věci je dostačující, existuje-li důvodný předpoklad, že hra provozovaná na herním zařízení je podřaditelná pod definici hazardní hry ve smyslu zákona o hazardních hrách, a současně nebylo předloženo povolení k provozování hazardní hry. To, zda se podezření z porušení právních předpisů potvrdí, či vyvrátí, je věcí až navazujícího správního řízení, ve kterém bude rozhodnuto meritorním rozhodnutím o případné vině (odpovědnosti) a trestu nebo zproštění viny (odpovědnosti). Jako neopodstatněné je proto nutno odmítnout požadavky stěžovatelky, aby již v rámci zadržení herního zařízení při kontrole byl v co možná nejširší míře zjištěn skutečný stav věci.

[23] Jistě lze souhlasit s tím, že správní orgán má před zadržením věci ve smyslu zákona o hazardních hrách disponovat naprosto relevantními skutečnostmi (dostatečně prověřenými), na základě kterých může nabýt důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním zadržené věci dochází k porušování zákona o hazardních hrách. Požadavek na dispozici dostatečně konkrétními skutečnostmi, na základě kterých může správní orgán posoudit, zda skutkové okolnosti svědčí o tom, že mohlo dojít ke spáchání přestupku či nikoliv, však musí mít správní orgán splněn až v okamžiku, kdy hodlá zahájit správní řízení ve věci (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 As 171/2018 – 55).

[24] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkami poukazujícími na absenci prvku náhody ve smyslu zákona o hazardních hrách v soutěži „Pegasus“. Podle stěžovatelky krajský soud sice na jednu stranu připustil, že náhled na průběh soutěže Tetrix by náhodu v soutěži Pegasus vyloučil, následně se však krajský soud ztotožnil s tvrzením žalovaného, že ani náhled na průběh soutěže Tetrix nevylučuje náhodu v soutěži, neboť soutěžící náhled na průběh soutěže nemusí využít, a tedy si vlastně soutěžící paradoxně v soutěži ponechává sám ze svého pohledu soutěžícího náhodu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 11. 12. 2020, č. j. 5 As 433/2019 – 63, stěžovatelkou namítaný rozpor z napadeného rozsudku nevyplývá. Krajský soud sice stěžovatelce částečně přisvědčil v tom, že tvrzení, že soutěžící neví, kdy získá Tetrix odměnu a v jaké výši, neodpovídá skutkovým zjištěním, jak vyplývají z protokolu o kontrole, a také závěr žalovaného je v této části nesprávný. Dále však krajský soud uvedl, že má ve shodě se žalovaným za to, že *„prvek náhody je obsažen již v tom, že výše potenciální výhry prezentovaná hodnotou Tetrix odměny, je zcela závislá na náhodně generovaném procesu. Hráč má sice možnost po odehrání hry Tetrix nahlédnout na následující průběh hry, dle čehož se může rozhodnout ohledně své další účasti v soutěži, avšak o typu odměn a její výši ve své podstatě rozhoduje náhoda. Ztotožnit se lze i se závěrem, že v případech, kdy je hra hrána nezávisle na hře „Tetris“, tj. bez informací o četnosti a výši hodnot budoucích odměn, což hra umožňuje, je výše Tetrix odměn a jejich četnost stanovena z pohledu soutěžícího zcela náhodně.“*

Bez účasti na hře Tetrix hra vypadá a probíhá shodně jako na klasickém výherním hracím přístroji (válcová hra, grafické symboly), což samo o sobě zakládá důvodné podezření, že o výhře nebo prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost “[bod 44].

[25] Nutno připomenout, že podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách žalovanému postačovalo důvodné podezření, že hra provozovaná na THZ je podřaditelná pod definici hazardní hry podle § 3 odst. 1 téhož zákona, tj. musí jít o hru, do níž sázející vložil sázku; návratnost sázky se nezaručuje; a o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. V protokolu o kontrole žalovaný zaznamenal průběh hry na technickém zařízení umístěném v kontrolované provozovně, z něhož je princip fungování tohoto technického zařízení zřejmý. V průběhu hry dochází k vygenerování hodnoty označené jako „Pegasus banka“, která je vždy 200 % sázky, anebo hodnoty označené jako „Tetrix odměna“, jejíž výše je proměnná, po jejím vygenerování dochází k vizualizaci výhry jako na válcové hře. Žalovaný v protokolu rovněž uvedl, že kontrolované herní zařízení nebylo vizuálně odlišné od jiných technických herních zařízení (shodné grafické symboly, vizualizace symbolizující výhru) fungujících na obdobném principu, a spadajících pod regulaci zákona o hazardních hrách; tuto skutečnost ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti sama připouští.

[26] Nejvyšší správní soud tedy potvrzuje hodnocení krajského soudu, že s ohledem na kontrolní zjištění, včetně vědomosti žalovaného o existenci obdobných herních zařízení, lze považovat jeho podezření o možném nelegálním provozování hazardní hry za důvodné, a pokud přistoupil k zadržení věci, postupoval v souladu s § 121 zákona o hazardních hrách. Jinými slovy již zjištění, že na THZ Pegasus lze hrát jako na jiných technických zařízeních, je s to založit důvodné podezření, že tu o výhře nebo prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Z podkladů, které se nacházejí ve správním spisu, jakož i rozhodnutí žalovaného, které je na těchto podkladech založeno, je zcela zřetelné, jak kontrolori žalovaného dospěli k tomu, že je zde důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním předmětného zařízení dochází k porušování zákona o hazardních hrách. To k zadržení věci ve smyslu § 121 zákona o hazardních hrách postačovalo.

[27] Co se týká stěžovatelkou navržených důkazů, jejich provedení nebylo pro posouzení kasační stížnosti nezbytné, neboť veškeré rozhodné skutkové poznatky bylo možné seznat ze správního spisu. Pokud stěžovatelka porovnávala pravidla hry „Pegasus“ s obecně známou televizní soutěží AZ kvíz, lze souhlasit s žalovaným, že tato komparace není přiléhavá již jen z toho důvodu, že v případě AZ kvízu soutěžící do hry nekládají žádné finanční prostředky, jejichž návratnost není zaručena (srov. § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách). Odkaz stěžovatelky na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2017, sp. zn. 57 Af 23/2016, rovněž není relevantní, neboť předmětem tohoto rozhodnutí byla přestupková odpovědnost za porušení zákona o hazardních hrách, nikoli zadržení věci, nadto v případě odlišného herního zařízení (TZ Kvíz). Oponovala-li stěžovatelka blíže nespecifikované judikatuře Nejvyššího správního soudu, jež dle jejího tvrzení spatřovala prvek náhody v převážně tipovacím charakteru (části) soutěže, v posuzované věci byl prvek náhody, kterým bylo opodstatněno důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, spatřován v jiných okolnostech.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[28] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně a) (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně
senátu